

fælde, der falde ind under min Myndigheds Grændse; hvorledes jeg fortolker Loven, vedrøre ikke Domstolene? Derfor den høitagtede Justitsminister vil, hvad jeg haaber, erklære, at Domstolene maae fortolke disse Vedtægter, ligesom de fortolke de almindelige Love; saaledes at Borgernes Ret opretholdes overfor de Autoriteter, der muligviis paa Grund af en urigtig Fortolkning af de givne Regler tilsidefatte dem, saa er der her netop givet en overordentlig stor Garanti mod Misbrug i de enkelte Tilfælde, en Garanti, som Ex. forblev ikke er tilstede. Naar Spørgsmaalet er om Undersøgelse af Huse og desl., kan jeg ikke nægte, at jeg i det Hele har nogen Tvivl, om det er holdbart ligeoverfor Grundlovens Bestemmelser i § 86, som siger, at Hønsundersøgelser o. s. v. skulle, hvor ingen Lov hjemler en særlig Undtagelse, alene ske efter en Retskjendelse. Spørgsmaalet er, om vi ved en Lov, som vi nu give, kunne vedtage, at en Retskjendelse ikke behøves; da Grundloven blev givet, blev der vistnok kun taget Hensyn til de specielle Love, s. Ex. Soldlove og desl., som hjemlede en saadan særegen Fremgangsmaade uden nogen Retskjendelse; man frygtede for, at naar Vedkommende ikke kunde gribe hurtigt og kraftigt ind, vilde det kunne virke skadeligt, og da Grundloven blev givet, vilde man ikke give en almindelig foregribende Bestemmelse i saa Henseende. Som jeg allerede har antydet, har jeg nogen Tvivl, om man ved en Lov, som gives efter Grundloven, kan, uden at krænke Grundlovens Bestemmelser, undrage en heel Række af Forhold fra den Regel, at et Decret skal gives i ethvert enkelt Tilfælde. Jeg troer ikke, at det vil frembyde nogen Vanskelighed, om et saadant Decret blev fordret, da Politimesteren er Medlem af Sundhedscommissionen og saaledes i ethvert enkelt Tilfælde kan afgive et Decret, hvorefter Undersøgelsen fandt Sted. Naar en saadan Bestemmelse kom ind, troer jeg, at den ærede sidste Læger vil ansee de væsentligste af sine Indvendinger fjernede i dette Punkt. Det kan være til stor Uleilighed at faae Huse og Værelser undersøgte; men, naar Sundhedscommissionen og Politiet ikke kan komme ind i en Gaard, for at paasee, om Reenhed finder Sted, naturligt

vil den Reenhed, der kræves, for at Medborgerne ikke skulle lide under en Andens Virksomhed, saa seer jeg ikke, hvorledes der overhovedet skulde kunne virkes til en bedre Sundhedstilstand. Naar en Rendesteen løber igennem en Gade, og det, der kommer fra en enkelt Gaard, forpæster Luften i hele Gaden, saa er det et Villigheds- og Retfærdighedsstrav, at man tager Hensyn til Gadens Beboere (Tscherning: Der er Forskjel paa forpøstet Luft og ilde Lugt!) Ja, der er Forskjel derpaa, det er et Spørgsmaal, der maa afgjøres i hvert enkelt Tilfælde. Det ærede Medlem maa indrømme mig, at det er ofte, at Luften bliver forpøstet, og at vi have haft meget alvorlige Exempler herpaa. (Tscherning: Naar?) Naar? I Cholera-tiden. (Tscherning: Ikke en Smule!) Ja, det troer det ærede Medlem ikke; men jeg troer, at man har begrundede Anskuelse i saa Henseende. (Tscherning: Ja, troer!) Ja, Ingen kan fortænke En i, at jeg tillægger mange udmærkede Lægers Dom en større Vægt end den ærede Rigsdagsmands Dom. Den ærede Rigsdagsmand har vel Indsigt i mange Forhold, men, hvad Sundhedsforhold angaaer, tillægger jeg en dygtig Læges Dom større Betydning end hans Dom. (Tscherning: Ja, en dygtig Læge sætter jeg imod en dygtig Læge; dermed er det forbi!) (Formanden ringer.) Naar der nu tales om, at Sundhedscommissionen skal afgive et Skjøn i det enkelte Tilfælde, saa forstaaer jeg ikke ret det ærede Medlems Mening, hvad Betænkelighed der skulde være derpå; naar Sundhedscommissionerne bestaae, og Politimesteren henvender sig til dem, seer jeg ikke, hvorledes det skulde krænke Politimesterens Myndighed, at han søger deres Bistand, for at gjennemføre de Forholdsregler; han selv anseer for nyttige. Han ønsker, at den lægekundige og communale Autoritet bistaaer ham, det kan ikke være en Svækkelse af hans Myndighed; Enhver tyer først til den, hvis Dom han lægger særdeles Vægt paa, forinden han tager sin Beslutning. — Naar endelig det ærede Medlem har betegnet de sidste Paragrapher, fra § 12 af, som Paragrapher, der sætte os i en Beleiringstilstand, ja! saa indrømmer jeg, at det er saa. Den By, hvor en Sygdom raser voldsomt,